

Sygn. akt **XI Ka 261/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jaroszyński (spr.)

Sędziowie: SO Krzysztof Wojtaszek

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant Julia Biegaj

przy udziale Prokuratora Elżbiety Książek - Sadło

po rozpoznaniu dnia 9 maja 2019 roku

sprawy **B. J. (1)** urodzonego (...)

w W., syna L. i T. z domu S.,

oskarżonego z art. 263 § 2 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 17 grudnia 2018 roku sygn. akt. II K 781/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że opłatę za I instancję ustala na kwotę 1780 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 1780 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zwrotu wydatków.

Włodzimierz Śpiewła Mariusz Jaroszyński Krzysztof Wojtaszek

Sygn. akt XI Ka 261/19

UZASADNIENIE

B. J. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 15 maja 2015 r. w M., woj. (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał 50 sztuk amunicji kaliber 7,65 wzór (...) do broni palnej, **tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.;**

II. w dniach bliżej nieustalonych okresu od marca 2015 r. do kwietnia 2015 r.

w M., woj. (...), w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył za kwotę nie mniejszą niż 2500 zł od ustalonego nieletniego pochodzącą z kradzieży biżuterię złotą o łącznej wartości 31800 zł w postaci zegarka naręcznego z bransoletą zwięzającą się w kierunku zapięcia o wartości 12000 zł, łańcuszka o masie 40-50 gram wraz

z krzyżykiem o wymiarach 3x5 cm wartości 4600 zł, łańcuszka o masie 50-60 gram wraz z zawieszka w kształcie koła o średnicy 2,5 cm z wybitym wizerunkiem papieża i Matki Boskiej wartości 7000 zł, przywieszki o masie około 10 gram i średnicy około 2,5 cm z wizerunkiem Matki Boskiej wartości 1200 zł, bransolety naręcznej o masie 60-70 gram i szerokości około 0,5 cm wartości 7000 zł, wiedząc, że przedmioty te pochodzą z czynu zabronionego, **tj. o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;**

III. w okresie od sierpnia do października 2015 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dwukrotnie nabył od M. Z. za kwotę 3200 zł złotą biżuterię w postaci kompletu kolczyków z zawieszka, pierścionka z białego złota z trzema cyrkoniami, przywieszki, dwóch obrączek, dwóch par kolczyków, zawieszki w kształcie kluczyka, pierścionka, przewieszki, małego sygnetu, trzech łańcuszków, krzyżyka oraz dwóch złotych pierścionków o łącznej wartości 24300 zł wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego, **tj.**

o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2018 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 781/16, Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim:

B. J. (1) uznał za winnego tego, że:

I. w dniu 15 maja 2015 r. w M., woj. (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał 50 sztuk amunicji kaliber 7,65 wzór (...)do broni palnej, tj. dokonania czynu z art. 263 § 2 k.k.,

II. w dniach bliżej nieustalonych okresu od 1 do 31 marca 2015 r. w M., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru trzykrotnie nabył za kwotę nie mniejszą niż 2500 zł od ustalonego nieletniego biżuterię złotą o łącznej wartości 32500 zł w postaci zegarka naręcznego z bransoletą zwięzającą się w kierunku zapięcia o wartości 12000 zł, łańcuszka o masie 40-50 gram wraz z krzyżykiem o wymiarach 3x5 cm wartości 4600 zł, łańcuszka

o masie 50-60 gram wraz z zawieszka w kształcie koła o średnicy 2,5 cm

z wybitym wizerunkiem papieża i Matki Boskiej wartości 7000 zł, przywieszki

o masie około 10 gram i średnicy około 2,5 cm z wizerunkiem Matki Boskiej wartości 1200 zł, bransolety naręcznej

o masie 60-70 gram i szerokości około 0,5 cm wartości 7000 zł i sygnetu wartości 700 zł, wiedząc, że przedmioty te pochodzą z czynu zabronionego, tj. dokonania czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw.

z art. 12 k.k.,

III. w okresie dat dziennych bliżej nieokreślonych, od 28 sierpnia 2015 r. do października 2015 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie nabył od M. Z. za kwotę 3200 zł złotą biżuterię

w postaci kompletu kolczyków z zawieszka, pierścionka z białego złota z trzema cyrkoniami, przywieszki, dwóch obrączek, dwóch par kolczyków, zawieszki

w kształcie kluczyka, pierścionka, małego sygnetu, trzech łańcuszków, krzyżyka oraz dwóch złotych pierścionków o łącznej wartości 6452,61 zł wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego, tj. dokonania czynu z art. 291 § 1 k.k.

w zw. z art. 12 k.k.,

przyjmując, iż czyny z pkt. II i III stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., skazał oskarżonego:

- za czyn z pkt I na mocy art. 263 § 2 k.k. na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- na mocy art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci 30 (trzydziestu) naboju pozostałych po badaniach, znajdujących się na przechowaniu w Komisariacie Policji w M.,

- za czyny z pkt II i III na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 400 (czterysta) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,
- na mocy art. 63 § 1 i 3 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej grzywny okres zatrzymania od dnia 15.05.2015 r. godz. 13.30 do dnia 16.05.2015 r. godz. 14.55, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny,
- na mocy art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną roku pozbawienia wolności,
- na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby w wymiarze 2 (dwa) lat,
- na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania sądu na piśmie, co 6 (sześć) miesięcy o przebiegu okresu próby,
- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1900 (tysiąc dziewięćset) złotych opłaty i 1387,53 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt siedem zł pięćdziesiąt trzy gr) złotych wydatków.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca. Zaskarżając go w całości zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania: art. 4, 7, 170 par. 1 pkt 5 k.p.k., 410, 424 par. 1, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, szczególnie tych przemawiających na korzyść oskarżonego, nieprawidłową ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego bez uwzględnienia przy jego ocenie zasad logicznego rozumowania i wskazań doświadczenia życiowego, nieuzasadnione nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy, przejawiające się w szczególności w nieuzasadnionym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego, w których podał, że amunicja ujawniona podczas przeszukania w sklepie jego żony nie znajdowała się w jego posiadaniu, nie zdawał sobie sprawy z jej obecności w sklepie prowadzonym przez jego żonę i wskazał prawdopodobne pochodzenie tej amunicji, w sytuacji kiedy wyjaśnienia te są zgodne z zeznaniami B. J. (2), A. J. i W. J., dowodem z oględzin miejsca, w którym ujawniono tę amunicję,
- nieuzasadnione uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego co do okoliczności zakupu przez oskarżonego od M. O. przywieszki i sygnetu ze złota pochodzących z kradzieży dokonanej przez nieletniego D. O., w sytuacji kiedy wyjaśnienia oskarżonego korespondują ze złożonymi w tym zakresie zeznaniami świadka M. O.,
- całkowicie nieuzasadnione uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego, w których przedstawił okoliczności nabycia złotej biżuterii od M. Z. w sytuacji kiedy wyjaśnienia oskarżonego w powyższym zakresie zostały potwierdzone przez dowód z dokumentu w postaci oświadczenia, pod którym widnieje podpis (...),
- wysnucie nieprawidłowych wniosków z zeznań T. J., B. J. (2) i Z. G., które doprowadziły sąd do przekonania o posiadaniu amunicji przez B. J. (1),
- nieuzasadnione uznanie za niewiarygodne zeznań świadka M. O. na okoliczność sprzedaży przez niego wyrobów ze złota, pochodzących z kradzieży dokonanej przez jego brata z uwagi na podawanie przez świadka różnych wersji zdarzeń, w sytuacji kiedy w zeznaniach tego świadka, pomimo ich chaotycznego charakteru, widoczna jest konsekwencja co do tego, że oskarżony nie zakupił wyrobów ze złota od jego małoletniego brata, tylko dwa razy nabył od tego świadka złote przedmioty,
- całkowicie chybione uznanie, że ostatnie złożone w toku postępowania w sprawie zeznanie M. O. zostały uzgodnione przez niego

z oskarżonym, w sytuacji kiedy sąd z przyczyn oczywistych polegających na ich braku nie wskazuje jakichkolwiek dowodów, które by na to wskazywały,

- wybiórcze potraktowanie zeznań świadka D. O. polegające na uznaniu za niewiarygodne zeznań tego świadka złożonych w dniu 20 listopada 2015 roku, a także złożonych na rozprawie podczas konfrontacji z M. O. bez należytego uzasadnienia tak przyjętego stanowiska,
- nieuzasadnione obdarzenie walorem wiarygodności w całości zeznań D. O. złożonych w dniu 15 maja 2015 r i części zeznań tego świadka złożonych w dniu 20 lipca 2015 r. bez należytego uzasadnienia tego stanowiska,
- niedokonanie żadnej analizy zeznań świadka K. G. i uznanie, że zeznania tego świadka korespondują z obdarzonymi przez sąd walorem wiarygodności zeznaniami D. O. w sytuacji, kiedy zeznania tych dwóch świadków w wielu istotnych aspektach różnią się od siebie,
- nieuzasadnione uznanie za wiarygodne zeznań świadka M. Z., co do przedstawionych przez niego okoliczności sprzedaży pochodzących z kradzieży wyrobów ze złota, B. J. (1), w sytuacji kiedy zeznania tego świadka są nielogiczne, brak w nich spójności i pozostają one w sprzeczności z oświadczeniem, na którym widnieje podpis (...),
- pominięcie części okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. Z. i z uznanych w części za wiarygodne zeznań D. O., które przemawiały na korzyść oskarżonego,
- niczym nieuzasadnione nieuwzględnienie wniosku dowodowego oskarżonego i jego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego na okoliczność ustalenia tego czy podpis (...) znajdujący się pod datowanym na dzień 09.08.2015 r. został nakreślony przez świadka M. Z. poprzez uznanie, że wniosek ten w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania w sytuacji kiedy dowód ten miał kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem wnioski opinii biegłego pozwoliłyby na potwierdzenie lub wykluczenie wersji podanej przez oskarżonego co do okoliczności nabycia przez niego biżuterii pochodzącej z kradzieży dokonanej przez M. Z. i pozwoliłyby na dokonanie weryfikacji wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. Z. złożonych w powyższym zakresie,

co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, że oskarżony B. J. (1) działał w sposób opisany w pkt I-III wyroku wyczerpując dyspozycję art. 291 par. 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 263 par. 2 k.k.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania wszystkich przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja jest całkowicie bezzasadna, a tym samym na uwzględnienie nie zasługuje.

Akta sprawy oraz lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (odpowiadających wszystkim wymogom art. 424 k.p.k.) nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, a jego zakres jest wystarczający dla ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Wbrew zarzutom odwoławczym sąd I instancji dokonał niebudzących zastrzeżeń ustaleń stanu faktycznego w oparciu o trafną, uwzględniającą wymogi art. 7 k.p.k. ocenę dowodów, a przedmiotem jego rozważań był – zgodnie z zasadami określonymi w art. 410 k.p.k. - całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych

w sprawie. Stwierdzić przy tym należy, że sąd meriti badał i uwzględniał zarówno okoliczności korzystne dla oskarżonego, jak i te przemawiające na jego niekorzyść.

Odnosząc się do zaprezentowanych przez obrońcę na poparcie zarzutu obrazy przepisów postępowania też w pierwszym rzędzie wskazać należy, iż Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny wyjaśnień B. J. (1) dochodząc do jak najbardziej słusznej konkluzji, że poza częścią dotyczącą nabycia złotej biżuterii od M. Z. nie zasługują one na wiarę, gdyż brak jest w nich konsekwencji oraz logiki – stanowiąc konsekwencję przyjętej linii obrony.

Wbrew stanowisku obrońcy sąd meriti należycie uzasadnił odmowę uznania za wiarygodne wyjaśnień B. J. (1) w zakresie ujawnionej amunicji, co zasługuje na pełną aprobatę (k. 134-135v., str. 5-8 uzasadnienia). Dostrzec wypada, iż Sąd Rejonowy skutecznie poddał w wątpliwość depozycje świadków B. J. (2), A. J. i W. J. wspierających wersję oskarżonego. Jednocześnie poprzez szczegółową analizę ewoluujących wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań T. J. i Z. G. – których depozycji apelacja skutecznie nie podważa, słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom W. J. i A. J. w całości

i zeznaniom B. J. (2) składanym na rozprawie w części dotyczącej pochodzenia biurka, w którym znaleziona została amunicja i uznał, że zaprezentowana wersja o pochodzeniu amunicji została wykreowana wyłącznie na potrzeby obrony oskarżonego. Wnioski, jakie wysnuł Sąd Rejonowy po analizie zeznań T. J., B. J. (2) i Z. G. w zakresie wiarygodności depozycji oskarżonego, a ostatecznie jego winy w zakresie pierwszego z przypisanych mu czynów nie budzą zastrzeżeń. Apelacja nie dostarcza zaś powodów do odmiennej ich oceny.

Uzasadniona była również odmowa uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, co do okoliczności zakupu przez niego od M. O. przywieszki i sygnetu ze złota. Również i w tym zakresie należy w pełni podzielić wywód sądu I instancji zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 135v.-137v., str. 8-12 uzasadnienia). Przede wszystkim zeznania M. O., jak słusznie uznał sąd meriti, są nielogiczne, chaotyczne i brak jest w nich spójności, zaś zważywszy na zmieniającą się ich treść trafna jest konstatacja, iż złożone przez niego zeznania – w tym ostatnie dopasowane do wyjaśnień oskarżonego – są wynikiem poczynionych z B. J. (1) uzgodnień. Obrońca nie wykazał zaś by pomimo ich chaotycznego charakteru należało dać wiarę depozycjom świadka. Natomiast obdarzona przez Sąd Rejonowy część zeznań świadka D. O., mająca wsparcie dodatkowo w zeznaniach K. G. pozwoliła na zdeprecjonowanie wyjaśnień oskarżonego w zakresie drugiego z przypisanych mu czynów oraz zeznań świadka M. O.. Sąd Rejonowy poddał należytej – bardzo szczegółowej ocenie zeznania D. O., która zasługuje na aprobatę (k. 136-137, str. 9-11 uzasadnienia). Jej trafności nie jest w stanie podważyć argumentacja zawarta we wniesionym środku odwoławczym. Wbrew tezie skarżącego Sąd Rejonowy dokonał analizy zeznań K. G. i trafnie uznał, iż brak jest jakichkolwiek względów ażeby kwestionować ich szczerść i obiektywizm (k. 137v., str. 12 uzasadnienia). Podkreślenia wymaga, iż jego zeznania odnoszą się do dokonania przez D. O. transakcji z oskarżonym na skwerku przed sklepem. Apelacja nie dostarcza zaś argumentów by zaprzeczyć tej okoliczności i w konsekwencji odmiennie ocenić zeznania K. G..

Zasadnym było także uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego, w których przedstawił okoliczności nabycia złotej biżuterii od M. Z.. Wbrew stanowisku obrońcy wyjaśnienia B. J. (1) w powyższym zakresie nie zostały potwierdzone przez dowód z dokumentu w postaci oświadczenia, pod którym widnieje podpis (...). Dokument, o którym mowa (k. 41) opatrzony był bowiem datą wcześniejszą niż data sprzedaży wskazana na umowie (PR Ds 44.2016.D k. 30), zaś z zeznań M. Z. wynika, iż sprzedaż biżuterii oskarżonemu miała miejsce po tej dacie, tj. po dniu 28 sierpnia 2015 r. Tym samym wyjaśnienia oskarżonego w tym aspekcie wsparcia nie mają. Przesądzało to również o bezzasadności złożonego przez obrońcę wniosku dowodowego, a w konsekwencji zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Natomiast zeznania M. Z. wbrew odmiennej ocenie skarżącego są, co do zasady logiczne i spójne. Trafnie zatem zostały przez Sąd Rejonowy uznane za wiarygodne (vide: k. 138, str. 13-14 uzasadnienia).

Reasumując, Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby zaistniały uchybienia

w zakresie oceny materiału dowodowego. Niewątpliwie Sąd Rejonowy dokonał jej zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów uwzględniając całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Stwierdzenie zaś, że w sferze proceduralnej nie zaistniały uchybienia przepisom kodeksu postępowania karnego w zakresie gromadzenia i oceny materiału dowodowego, uprawnia do wniosku o poprawności poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych.

Wskazane argumenty oraz zasługujące na akceptację pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozwalają na stwierdzenie, że nie ma najmniejszych wątpliwości, co do winy B. J. (1) w zakresie przypisanych mu czynów i poprawności przyjętej kwalifikacji prawnej.

Podzielając zatem stanowisko sądu I instancji co do istoty sprawy, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów odwoławczych – apelacja jest jednostronna, wyłącznie polemiczna, a skarżący – poza kontestowaniem dokonanej przez Sąd oceny dowodów – nie wskazał skutecznie żadnego uchybienia mogącego mieć wpływ na treść wyroku.

Zaskarżony wyrok nie jest jednak wolny jest od nieprawidłowości. Sąd Rejonowy nieprawidłowo wyliczył bowiem wysokość należnej opłaty za I instancję, mimo wskazania prawidłowej jej podstawy prawnej. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 z uwzględnieniem art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. 1983 Nr 49, poz. 223) wysokość opłaty wynosi 1780 zł, a nie, jak przyjął Sąd Rejonowy, 1900 zł. Dlatego też niezbędnym było dokonanie stosownej korekty zaskarżonego wyroku.

Nie stwierdzając uchybień w postępowaniu przed sądem I instancji, które uzasadniałyby konieczność dalszej zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania – w tym z przyczyn wskazanych w art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., ani też rażącej niewspółmierności orzeczonej kary (podzielając argumentację Sądu Rejonowego także w tym zakresie – k. 139-139v., str. 15-16 uzasadnienia) – Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje swoje uzasadnienie w treści art. art. 636 § 1 k.p.k., gdzie decyzja o opłacie za drugą instancję znajduje oparcie w treści art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. 1983 Nr 49, poz. 223), zaś decyzja o zwrocie wydatków w § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 663) i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2014 r. poz. 861).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Włodzimierz Śpiewła Mariusz Jaroszyński Krzysztof Wojtaszek